

sama misel okamenela na vseh; in da se roke, te koščene in krvave, trdno oklepajo druga druge. Tako, s to zadnjo mislijo v srcu in na licu in s temi sklenjenimi rokami so se napotile duše pobratimov na ono stran.

Razbolele so moje oči, vsaka podoba se jim prikaže prevelika, prenasilna, morda celó popačena; ali če jih zatisnem, vidim toliko jasneje, kar je: srce gleda z očmi, ki nikoli ne lažejo. Če stopim na cesto, se mi zdi, da nosijo ljudje očitno znamenje, vsi enako — kakor žebelj, s kladivom v čelo zabiti. Kdo vé, morda ima vsakdo med njimi še svoje posebne skrbi, še svoje posebno življenje tam kje za plotom, kakor nosi vsak svojo suknjo in svoj klobuk; to znamenje pa jih druži in brati, tako da ni nobene skrivnosti med njimi. Ena sama misel je, velika, težka in grenka. Vse njih nehanje, vsaka beseda in vsak korak se ravna po neizprosni ukazih te misli; njeni sužnji so. Časih

morda poskušajo, da bi se otresli tega strašnega suženjstva; ali ne dá se, niti s trenom trepalnice ne; še v smehu se razodeva, še v vinski popevki, še v pohotni kvanti. Kdor se upira tej misli, kdor bi ji hotel pobe gniti kam v stran, v toploto, pod solnce, tisti je hinavec; in koj se mu na očeh in v besedi pozna, da je hinavec. Naširoko so odprta srca in žalost se prelija v žalost, groza v grozo. Srečaš tujca iz daljnih krajev in nič ti ni tujega v njem. »Kako je tebi, brat moj?« ga pozdraviš; in že te je sram vprašanja.

Ali ura pride nekoč, ko bo odprl srca topel spomladanski veter, ko si bodo obrazi enaki v veselju, ne v bridkosti, ko se bodo ljudje pozdravljali s cvetjem ovenčani in z glorio ljubezni. »Kako je tebi, brat moj, ki si mi bil brat v bolesi? ...« Morda jih bo še nekaj, vsaj nekaj, ki bodo dočakali tisto blagoslovljeno uro. O, da bi bila med njimi tudi ti in jaz! —

Ranjenec.

Veter tuli. Blisk se vžiga iz noči,
oči slepi. V moji duši smrt divja.
V žični ograji visim in moja kri
v črnem curku v sneg kaplja.

Mesec vzhaja in razliva nad polje sijaj.
Vzrl sem smrt — glej, nje oči so bele
in lepe ko drevo cvetoče, ko je maj.
Ah, še niso rane mi izkrvavele!

Kaj ne diham vonja rož v bližini?
Kaj gre skoz noč in kliče? — Mati?
Otrok? Žena? O, kaj kriči v daljini?
V bolečini vas ni več spoznati.

Veter tuli. Tudi v duši je zamrl glas.
Kako ima groza prelepe oči!
Ognjene peruti so padle na samotno vas.
Še zvezda se je utrnila. Le smrti še ni.

France Bevk.

Skrita pesem.

Zapel sem polju pesem
o Tebi, skriti Bog.
Glej! in polja so pšenična
mojo pesem razumela
in skrivnostno zadrhtela:
„Tvoja pesem je resnična.“
Proti svetemu šotoru
vila so se v šumnem zboru —
polna cerkev prošnjih rok.

Zapel sem jo veselo
pod zvezdnato nebo.
In krdela so visoka
tajno pesem razumela
in jasneje zažarela:
„Tvoja pesem je globoka.“
Doli k svetemu šotoru
gledala so v enem zoru —
eno blaženo oko.

Zapel sem jo v bolesi
vsem bratom kroginkrog.
Množicam je neumljiva;
slušali so jo z nasme hom
in prišteli tajnim grehom:
„Tvoja pesem je sumljiva.“
Grem, poklekнем sredi hrama:
„Ah! kako godí se vama,
skrita pesem, skriti Bog!“

Silvin Sardenko.